

KAMARADI
KAMARADI

VÁNOČNÍ - E. Jindra z Osíku

Veselá koleda začíná dnes,
zpěvem se rozléhá město i ves,
dětičky sem a tam poskakují,
tetičky, kmotřičky navštěvují.

Co pak já, ubohý, zpívati mám,
aby ten Ježíšek též přišel k nám -
všude zní koleda a samý ples
šťěstí a zdraví všem přeju dnes !

VÁNOČNÍ - E. Jindra z Osíku

"Pochválen buď Ježíš Kristus,
milý Matěji!"

"Až na věky! Kam pospícháš
bratře Ondřeji?"

"Já do Betlema běžím,
co se tam stalo, nevím,
prosím tebe, vrať se se mnou,
něco ti povím..

Naši hoši dneska pásli
blízko Betlema,
andělský zpěv slyšeli,
do Betlema běželi,
že se narodil Kristus Pán
přesvědčil se každý tam,
o půl noci
divnou mocí
narodil se nám!"

...až šíje radost mezi lidma...

To by se mně moc líbilo...

/ Z /

To by se mně moc líbilo
kdyby jenom chumelilo
furt a pořád chumelilo
všude samej sníh.

Všechny barvy, všechny krásy
v lidech by se schovaly
a my jako eskymáci
bysme se pak chovali.

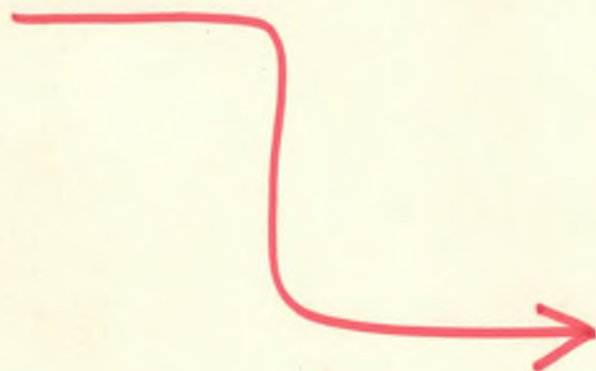
Zkřehlí zimou tulili se
šili pestrý kabáty,
večer potom sesedli se
ku ohýnku do chaty.

To by bylo.., všude bílo..
a v každým z nás sluníčko..
Škoda že je u nás v Čechách
sněhu jen tak maličko..

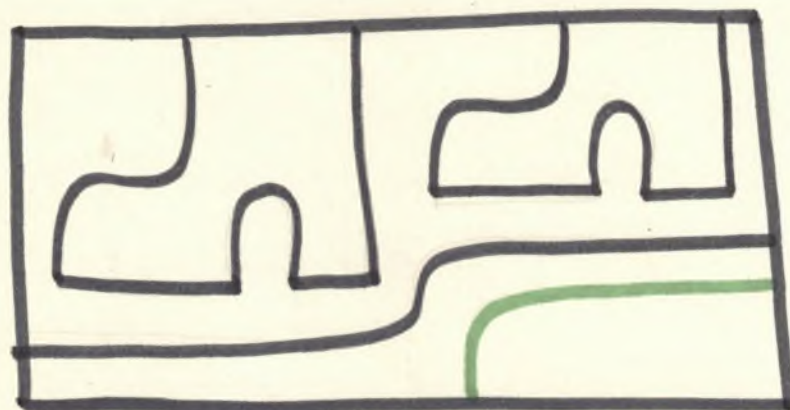
Ahoj Kamarádi !

Tak už je to tady - nastala doba vánoční a z ostrých trampů jsou najednou čisto-krevní romantici. Ta tvrdá tramská nátura jakoby teď měla pohov, jsme trošku naměko a nejvíc nám jde k duhu klid. Do žádných velkých dobrodružství se neženem a spíš si vzpomínáme a přemejšlíme o samých příjemných věcech a lidech. A že jich je ! Celej svět je plnej radosti když na to přijde. A taky kamarádů co to myslejte dobře, jen se koukněte :

Nevěděl jsem včera tejden,
že budu vandrovat,
že já, budu pingel nosit,
na svejch ramenách.
Mám v tom pinglu kousek chleba,
abych neměl hlad,
mejdlo, kartáč, vanderbuchy,
nic jsem neukrad.

/ Vandrovnická z Krkonoš -
- zpíval
Karel Tuláček z Poniklé /

/ Z písničky
vandrovnických tovaryšů
z Vrchlabí
parafráze na melodii
"V Staré Pace na place" /

Po císařský sílnici - tramtadyjadam
od městečka k vesnici - tramtadyjadam
od rozcestí k rozcestí - tramtadyjadam
jedou lidi pro štěstí - kuku!

Páni jedou v kočáře - tramtadyjadam
chudý mají trakaře - tramtadyjadam
jede to, co kola má - tram tam dyjadam
chudej šlape nohama - kuku!

.. a děti, to jsou kamarádi, máme k nim blízko, taky si rádi hrajeme, a tyhle jejich říkanky se nám můžou někdy hodit; schválně - zkuste, jestli to funguje...

... aby oheň pěkně hořel, volají děti:

Hoř, ohníčku, hoř,
přijde na tě schoř.
Nebudeš-li hořeti,
hodíme tě do řeky.
Přijde na tě černá vrána,
budeš hořet až do rána,
hoř, ohníčku, hoř.

... a na Bydžovsku děti při odchodu z lesa zvláštním říkáním les zavíraly:

Zavírám, zavírám, les,
aby sem nikdo nevlez,
ani kočka, ani pes.
Vleze-li sem bába,
ať z ní bude žába;
vleze-li sem dědek,
ať je z něho dudek;
vleze-li sem panna,
ať je z ní srna;
vleze-li sem mládenec,
ať je z něho brabenec!

.. a básníci, teda človíčkové, co se rádi koukaj kolem sebe a všechny ty krásy si zaznamenávají v rýmech do notýsku a několika verši nám toho napoví víc než knížka plná přemejšlení, .. tak s těma je pěkný posezení - třeba takhle doma, když chybí kousek přírody, pro ten případ tu je několik básniček :

SÁZAVĚ ! Petr Pavel Fiala - Dne 27. března 1946. Za 1 1/2 hodiny

Sázavo, ty řeko moje, v tůních kaprovitá, plaziš ty se krajem naším, jako had, krajta tygrovitá.

Proplétáš se lučinami, poli, lesy, skalami, v blesku dešťů, bouří, jen se s tebe kouří.

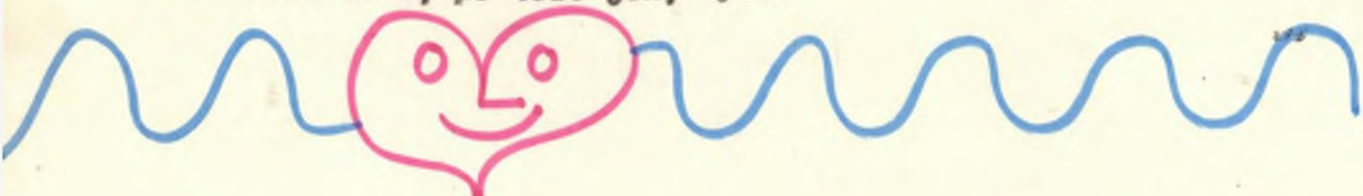
Majestátným tokem tvým, skalami a lesy, děláš divy v srdcích lidí, v duši jejich plesy.

Kdysy pluli po tvém těle, tvých dřevařů vory, nesla jsi je na své vodě, sázavskými bory.

Nesla jsi je lehce, z lásky, to nikoli draze, donesla jsi jejich dřevo, oklikami k Praze.

Ty jsi nervem, české země, plodiš různé ryby, buď příkladem mnoha lidem, aby nedělali chyby.

Šum a skotač, sázavénko, pěj, pluj, ve své pýše, moje tělo, srdce duše, po tobě jen, dýše.

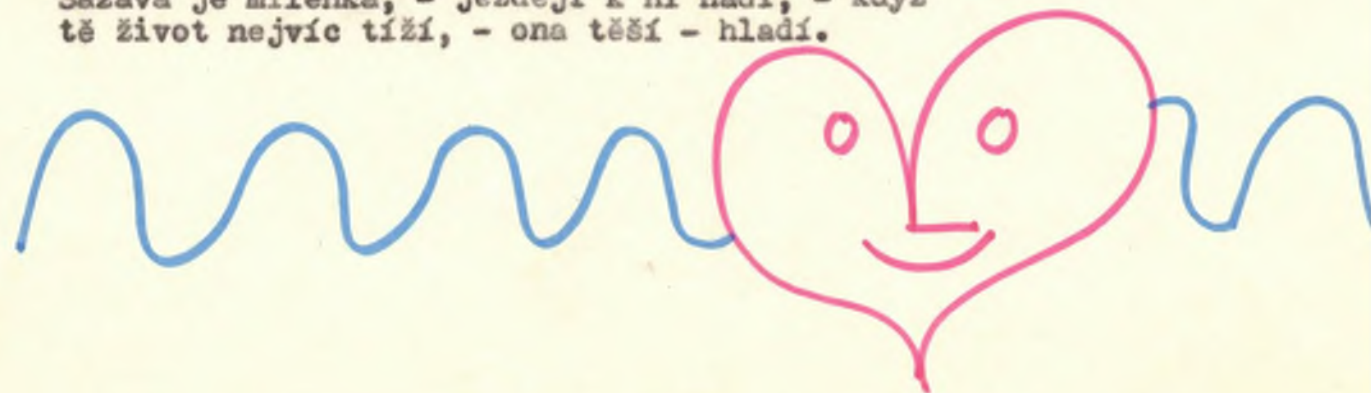
SÁZAVA JE MILENKA - Petr Pavel Fiala - Dne 31.8.1950 V min. 2040

Sázava je milenka, - u ní jezdí hadi lodi, v žáru slunce vlez do ní, - ucítíš jí chladí.

Vlez ve Strašidlech do proudu, - kde voda bublá šumí, - schladí ti zde krev tvoji, - mnohé věci poví.

Zašeptá ti různé zkačky, - zapěje jak ptáče, - utěší tvé choré srdce, - když žalostí pláče.

Sázava je milenka, - jezdějí k ní hadi, - když tě život nejvíc tíží, - ona těší - hladí.

Tuto básničku napsal Pavel Havlena už jako student roku 1972

Když slunce zasvítí a všechno jásá
hned každý pochopí, co je to krása
cítit tak vítr vát a cítit bouři
a být jen v představách v oblaku kouři

Lístičky ševlí svým hláskem šumivým
slunce je prosvítí paprskem zářivým
i tráva zelená vyletí vzhůru
malíři mívají nápadů fůru

Řeka si kloketá na starém splavu
jako by zpívala prastarou zprávu
že nemá cenu být skeptikem stále
že život krásný je, že bude dále

Ta krása života přežívá věky
nemohu pochopit nač máme léky
vždyť všechny nemoci vyléčí radost
v životě krásné je stáří i mládež

I všichni ptáci své písně hned mění
každý tvor pochopí, že nic strašné není
a že když radost z života vždycky máš
hned všechny trable a těžkosti překonáš

A kdybys snad nevěděl jak dál
a kdyby se tvým starostem každý smál
nic nedej na strašný smích "přítele"
vždyť v každém životě něce se semele

Až nebudeš vědět už jak životem jít dál
vzpomeň si, co sis vždy v mládí přál
tvé dětské sny nechť pomohou ti jít
životem dál a krásný život žít.

Na zdraví !

František Vlček - Áda vynálezce

Přátelství s Ádou přerušila na dva roky vojna. Za celou tu dobu jsme si psali sotva dvakrát. Když jsem se vrátil do civilu, dozvěděl jsem se, k svému velkému překvapení, že si Áda postavil chatu a jezdí tam.

"S holkou?"

"Ne, sám."

Posedla mě idea, že bych si mohl od Ády půlku té chaty pronajmout, nebo ještě radši odkoupit, kdyby to bylo něco menšího, jako že určitě bude a tak jsem se za ním hned ten první večer vypravil.

Seděl u verpánku, jeho táta byl švec, a sešíval si dratví přetržený řemen od kalhot.

"Nazdar Ádo!"

"N-nazdar." Vůbec nebyl překvapen. Jako bychom se viděli naposled včera a ne před dvěma roky.

"Slyšel jsem, že máš chatu."

"J-jo."

"Hezkou?"

"U-ujde."

"A kde, prosím tě?"

"N-no tam, na Bubnu, kousek za Rasovnou, co jsme stanovali.

Zmocnilo se mne vzrušení. To bylo nejhezčí místo jaké znám.

Mýtinka na samém pokraji strmé skály, naproti zříceniny hradu Bubnu, dole v údolí čistá, krásná Mže, u ní malebný mlýn mlynáře Plachila, Němce, s nímž jsme se domlouvali pisel Bémiš, pisel Dajč, celý ten kraj byl kolem Stříbra poněmčený, a Rasovna, to se jen tak říkalo, ve skutečnosti to byla hospoda o samotě, šikovně situovaná, ani moc blízko ani moc daleko. Už jsem se neovládnul a vyhrknul nedočkavě:

"Je ta chata velká?"

"Š-šest na pět."

Srdce ve mně pokleslo. To byl konec naději. Tolik peněz nedám dohromady. V dlouhé chvíli mlčení jsem se rozloučil se svým snem a potom, už jenom ze zvědavosti jsem se zeptal:

"Co stála?"

"C-co by stála? S-sedumsetčtyřicet korun".

"Já myslím ta chata? opakoval jsem v domnění, že mluvíme každý o něčem jiném.

"D-dyť povídám, sedumsečtyřicet korun! Čty-řicet korun stály hře-hřebíky a sedumset pivo!"

Ukázalo se, že Áda se mnou, jako společníkem, počítal už při stavbě chaty, takže jednání o úhradě mého podílu proběhlo hladce.

Větší z obou položek Áda prostě škrtnul a prohlásil, že by nebylo poctivé, počítat mi pivo jednou už zaplacené a beze mne vypíté. Stal jsem se tedy spolumajitelem chaty za dvacet korun.

Když jsem ji poprvé uviděl, nevěřil jsem vlastním očím. Bytelný srub, velikostí šestkrát pět metrů, splýval téměř s lesem v pozadí, prozelenalý krásnou patinou. Nikde nesvítil ani kousíček čerstvého řezu. Každý by řekl, že stojí na mýtině odjakživa.

Ta patina byl Ádův vynález. Dělal ji z hlíny, mechu, žabince, kravských koláčů a škrobu na prádlo.

Srub postavil za pomoci třiceti kamarádů, přes noc, komplet na klíč. Říkalo se, že hajný, který tamduhy obden pravidelně obcházel, když spatřil znenadání srub a jeho stářím zmechovatělé stěny, usedl na pařez a dal se do pláče. Někteří dokonce tvrdili, že přestál pít. To už je myslím přehnané, ale takhle nějak asi vznikaly pohádky o tom, jak se ráno pan král probudil, kouká z okna od čeho ta záře, a na protějším kopci, kde ještě včera byla holá skála, stojí zlatý zámek, jaký svět neviděl.

Pochopitelně, že hajný měl různé domněnky o původu dřeva, z něhož byl srub postaven a pokládal za otázku osobní i stavovské cti Ádu při něčem dopadnout.

Dopadlo to tak, že si Áda koupil od majitele lesa, statkáře soukromníka, patnáct stromů na stojato. Hajný měl nařizeno označit je, jako Ádovo vlastnictví, bílou barvou.

Áda potom někde sehnal železné stupačky, jaké používají elektrikáři a spojaři, a u všech svých stromů uřezal vršky.

Když hajný uviděl v lese těch patnáct telegrafních tyčí, nešlo mu na rozum, co to děláme.

"Dříví. N-na otop," poučil ho Áda.

Hajný se mohl zjevit. Na nedalekém pařezu, který, třebaže byl zelený stářím, jsme měli stejně na svědomí my, nám pak začal ukazovat jak se kácejí stromy:

"Helejte, to se nařízne asi do polovičky, vidíte, jó? Na té straně kam se strom naklání, jó? Potom se vyseká klín, jó? No a potom, tadyhle z druhé strany se dořízne až ..."

"T-to my víme," přerušil ho Áda, "ale zatím máme z těch špiček dříví ha-habaděj. Nač si dělat fo-forotu? Ještě by nám to nějaký syčák ukrad. A-až budu potřebovat silnější kus, tak půjdu a jednoduše si ho uříznu."

Neřekl kde, ale hajný to tušil a obával se toho. Přesto se však tvářil, jako by to s námi myslel upřímně a doufal, že nás přemluví:

"Není to blbost, pánové, šplhat se pro každý poleno nahoru?"

"My to neděláme ani tak kvůli dříví, jako kvůli tělocviku. Vy byste tam těžko lez, to se ví, ale my jsme rádi, když se můžem pro-protáhnout. A-alespoň se nám nezkrátějí ž-žíly," vysvětlil mu Áda s andělsky nevinným pohledem.

Hajný potom odešel a od té doby jsme ho neviděli. Hostinská z Rasovny říkala, že prý šel dělat do Škodovky, kde má větší klid.

Áda měl spoustu nápadů. Některé byly úspěšné, jiné už méně. Jednou, když vyráběl rohožku tím způsobem, že na prkénko přibíjel obrácené korunkové uzávěry z pivních lahví, učaroval mu závěr od Prazdroje. Jistě ho také znáte. V zeleném poli brána Měšťanského akciového pivovaru, se zlatým sudem a letopočtem 1842. Nehledě k jejímu citovému působení a emocím, jež v člověku vyvolává, sama o sobě je ta malá čepička, řekl bych, drobným uměleckým dílkem.

"K-kdybysme t-tu naši chajdu pobili témahle š-špuntama, ř-řeknu tě, že by to byla nádhera..." zasnul se Áda, j-jako perníková chaloupka."

Když jsem se ráno probudil, už jsem ho slyšel ťukat. U'Ády nebylo nikdy od nápadu k činu daleko. Přibíl na dveře všechny závěry od Prazdroje, které v boudě našel, celkem asi dvacet. O jeho lyrické náladě svědčilo, že z nich vytvořil srdíčko. Vypadala, protití ploše dveří, hodně malé, ale zatím se nedalo nic dělat. Víc jich nebylo. Láhev Prazdroje stála totiž tehdy dvě koruny, což vám dnes vyloudí na rtech úsměv a v duši žal, ale pro nás to bylo i tenkrát dost peněz. Proto jsme většinou pili místní, lacinější Ulitzor-Pleschnitzer Bier.

Celé dopoledne Áda zálibně pokukoval na své dílo. Dokonce metrem přeměřoval chatu, dveře i srdíčko. Potom byl zamyšlený a u oběda z ničeho nic prohlásil :

" Z tý pe-perníkový chaloupky nebude nic. Za ty peníze, nač by nás přišla, bysme postavili s-sokolovnu."

Ležák z pivovaru v Ulicích-Plešnicích byl k dostání v Rasovně, láhev za korunu dvacet.

Mlynář, dole u vody, také prodával pivo. Hlavně v létě. Plzeňský Prazdroj. Ten stál, jak jsem už řekl, dvě koruny. Na této cenové disproporci založil Áda pozoruhodnou myšlenku.

Jednou, když jsme byli v chatě spolu a nebylo ani co kouřit, ani co pít, zadíval se přemítavě do kouta, kde se povalovalo asi osm lahví od piva a řekl:

"Kdyby se ty f-flašky vrátily do mlejna, b-bude osm korun."

Věděl jsem stejně dobře jako on, že láhve nejsou zálohované. Pocházely z Rasovny, kde vládla neobyčejně důvěřivá hostinská Annemarie Schaffek. Mlynář Plaschil byl zkušenější a opatrnější. Za každou láhev požadoval korunu zálohy, z ručky do ručky.

Řekl jsem jen tak žertem:

"Dobře, ale nazapomínej, že v Rasovně jsi platil pivo korunu dvacet a ve mlejně dostaneš zpátky jenom korunu. To bys na každý flašce šesták prodělal."

Áda se vážně zamyslel:

"Tak holt budeme kupovat i s-sodovku."

To byl geniální nápad. Skoro mne mrzelo, že jsem na-něj nepřišel já. Láhev sodovky stála v Rasovně osmdesát haléřů a záloha u Plachila kus jako kus, činila korunu.

"Jasně! Jedno pivo, jedna sodovka, f-flašky se vrátí do mlejna a jsme na svejch!" uzavřel Áda, šťasten, že je problém vyřešen beze zbytku. Po malé chvilce pak dodal :

"A s tou s-sodovkou se budeme mejt."

Pár dní jsme si žili jako to ptactvo nebeské. Žel, naše blahé časy neměly dlouhého trvání.

Jednou večer se vrátil Áda ve spěchu z Rasovny a rovnou začal balit. Beze slova vysvětlení. Deky, nádobí, všechno. Nechápal jsem co se to děje.

"Kam se chystáš?"

"Pryč. Pů-půjdeme oba. Ty taky. Pospěš."

"Teď na noc?! Co tě to posedlo?"

"Nic, jenom že A-Anemari chtěla poslat kluka pro petrořej a v celým stavení nesehnala flašku. K-kluk tedy řekl, že skočí k mlynářovi, ten prej jich má, až mu koukají z okýnka ze sklepa. Nečum a pakuj ať jsme radši p-pryč!"

"A co chata?"

Áda mávl velkoryse rukou :

"Kdybych v životě nepřišel o víc než o čtyřicet k-korun.... Stejně to nemá cenu, takhle b-blízko u hospody. To je věčný pokušení a j-jen to člověka svádí k n-nepravostem. P-postavíme si jinou, lepší a d-daleko od lidí, rozumíš, aby tam nebylo nic než skály, peřej a eventuálně to, s-stará sosna! Prostě romantika."

Druhou chatu jsme postavili stejným systémem jako první, u Rájové, protože to jméno se Ádovi zalíbilo. Vlákem to bylo o dvě stanice dál a kraj vypadal přesně podle Ádových představ. Tak romantický a divoký, že v něm přebývali i lupiči. Téměř každý týden nám někdo chatu vykradl. Respektive se do ní vloupal s tím úmyslem. V jednom týdnu dokonce dvakrát. Ádu, ačkoliv byl velký klídaš, to zlobilo:

"T-tohle není b-bouda, co my máme, to je k-konzum! Sem přijde kdo chce, vezme si c-co chce, ř-řekni člověče, co je to za domov, když tady nemůžu nechat už ani karty a vývrtku? C-copak můžu pořád jezdit na jedinou blbou neděli s nákladem jako v-vembloud? Jsem tremp nebo špeditér? Syčák jeden m-mizernej!"

"Jak víš, že to dělá jeden syčák?"

"T-to dá rozum, má to tady očíhnutý, je sem už naučenej, pokaždý vypáčí okenici, ale já mu to zatrhnu. To se spolehni!"

"Jak?"

"Secsakra!"

Ukázalo se, že Áda má svůj plán promyšlený do všech detailů:

"Hele, než dneska večer odjedeš, tak mě z-zamkneš v boudě, jo? On přijde, uvidí visací zámek, řekne si: fajn, jsou pryč, vlez dovnitř a já po něm najednou s-skočím jako rys. T-ten bude koukat!"

"A nebo," opravil jsem Ádovy představy, "uvidí ten zámek, a řekne: fajn, jsou pryč, pak si všimne, že se z komína kouří a bude mu vrtat hlavou: Kdopak to tam asi vaří?"

"B-buď klidnej. Tak chytřej jsem taky. Mám suchej salám, o-olejovky a různý. Tejden to vydržím."

Tak jsem tedy Ádu v neděli večer v chatě zamknul a odjel domů. Za týden, v sobotu večer, jsem se do Rájové vrátil. V nádražní restauraci vyhrávala harmonika. Vzpomněl jsem si, že nemám cigarety, vejdu dovnitř a koho tu nevidím! Áda, v náladě, s rukama u stropu zpívá: "Kajak můj se zmitá v peřejích, do neznáma bůhví kam....."

"Nazdar Ádo!" žasnu. "Co je?"

"C-co by bylo? B-bouda je vykradená."

"Jak to?"

"Takto! Ve středu večer přišel chlap, f-fousy jak dráty, ten zámek, co jsme za něj blbouni dali pě-pětatřicet korun, u-ukroutil holejma rukama, sežral salám, sežral volejovky a ještě jsem mu tři dny v-vařil!"

Jednou jsme si vyjeli s partou na Střelu a utábořili jsme se na soutoku s Manětínským potokem. Tenkrát to byl hradní pstruhový revír.

Pstruh je celkem hloupá ryba a není problém chytit ho pod kamenem do ruky. Problém, jak se ukázalo, byl dědek, co ten revír hlídal. Měl dva psy. Jezevčíka, který zvětlil pytláka na kilometr a přitom, potvora vůbec neštěkal, a vlčáka jako hyenu. Ten obstarával to další.

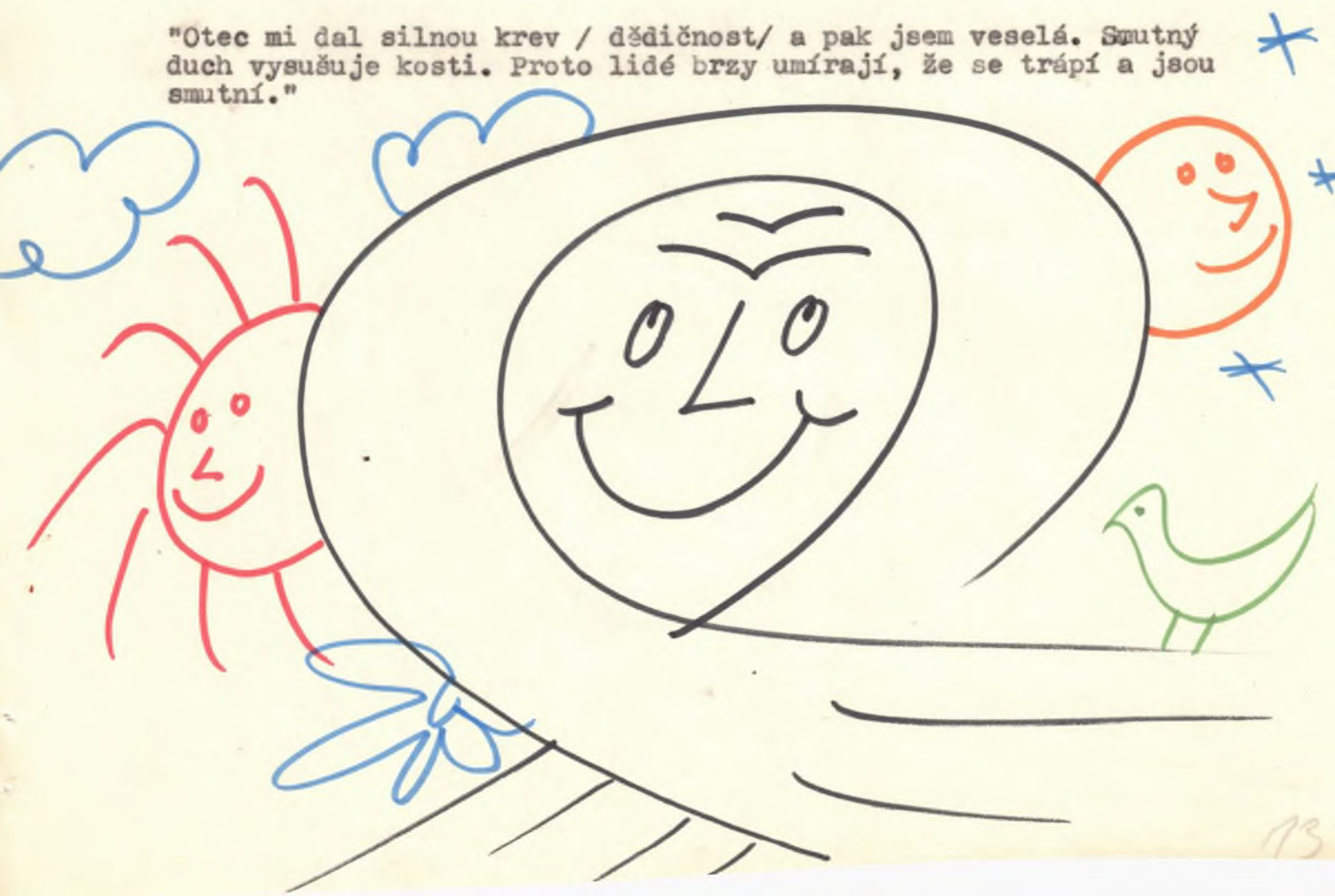
Už jsme měli nachystáno asi dvacet pstruhů, když dědek nachytil nás. Já byl z kluků nejmenší, vážil jsem asi devadeátsát kilo, ostatní byli skoro o hlavu větší. Áda sám měřil něco přes dva metry. Dědek - jestli měl i s flintou čtyřicet kilo, tak to bylo moc - ale mazanej byl. Vlčákovi poručil, aby hlídal naše stany, s flintou na kolenou si sedl na pařez, zapálil si fajfku a protože sám neměl právo vybírat pokuty, oznámil nám přes potok ultimatum: dokud nepřineseme od starosty lístek, že je to v pořádku, tak nás ten jeho vlkodlak ke stanům nepustí. Pes cenil zuby jako lžice od bagru, takže se nedalo dělat nic jiného, než do těch Nečtin jít. Klukům jsem řekl, aby radši počkali venku a ke starostovi jsem šel sám. Vyličil jsem mu, že mám v táboře na starosti chlapce z města, že bez mého vědomí vlezli do potoka, hráli si a plašili mřenky nebo co tam je, hlídač je při tom načapal .....

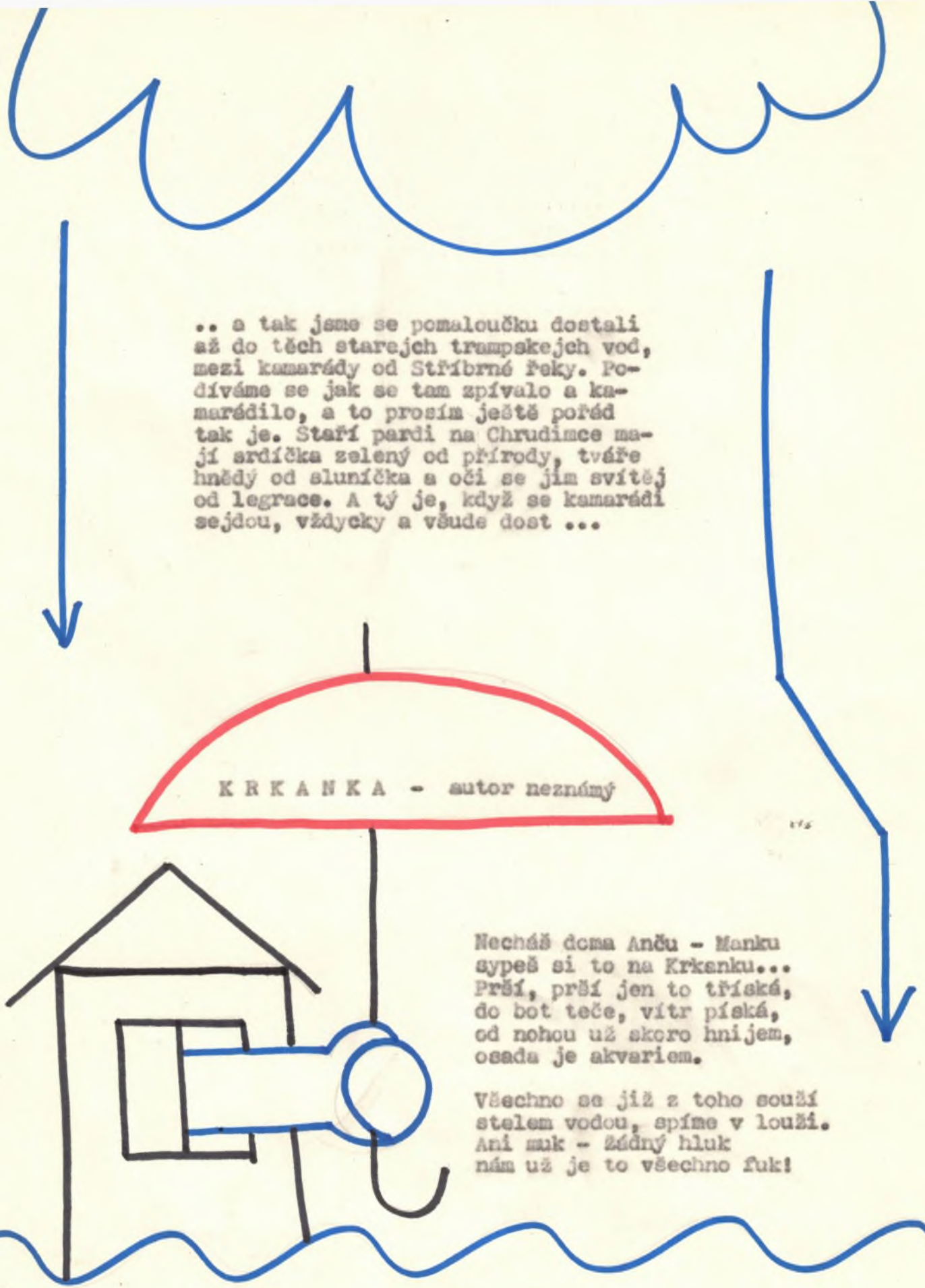
Starosta mávnul rukou: - Já ho znám, to je takovej komisní chlap, já vím, co to je, ohlídat takový štíry, já mám v chalupě taky tři malý kluky jako z hadích ocásků, samozřejmě vám ten lístek pro hlídače napíšu. O pokutě nebudeme mluvit, ale pro pořádek mi sem ty hochy pošlete, já jim domluví .....
- Pane starosto, radši snad ne, abyste je nevystrašil, oni jsou takoví citliví ....
- Nebuďte se, nic. Myslíte, že neumím s dětma zacházet? -
V té chvíli někdo vzal za kliku. Do sednice vlez Áda, narovnal se, hlavou shodil Boží požehnání nad dveřmi a zahalekal:
- Fa-Fando, kdybys nás hledal a-až se vykecáte, tak sme n-naprot v ho-hospodě! -

.. A hele co tady zbylo místa .. tak to sem mezi to trampování něco malýho vsunem, něco od babičky Moniky Seidlové kdysi nejstarší osoby Litomyšle a bude to recepis na dlouhý život:

Tak :

"Otec mi dal silnou krev / dědičnost/ a pak jsem veselá. Smutný duch vysušuje kosti. Proto lidé brzy umírají, že se trápí a jsou smutní."

.. a tak jsme se pomaloučku dostali až do těch starejch trampskejch vod, mezi kamarády od Stříbrné řeky. Po-
diváme se jak se tam zpívalo a ka-
marádilo, a to prosím ještě pořád
tak je. Staří paráři na Chrudimce ma-
jí srdíčka zelený od přírody, tváře
hnědý od sluníčka a oči se jim svítěj
od legrace. A tý je, když se kamarádi
sejdou, vždycky a všude dost ...

K R K A N K A - autor neznámý

Necháš dcma Anču - Manku
sypeš si to na Krkanku...
Prší, prší jen to tříská,
do bot teče, vítr píská,
od nohou už skoro hníjem,
osada je akvariem.

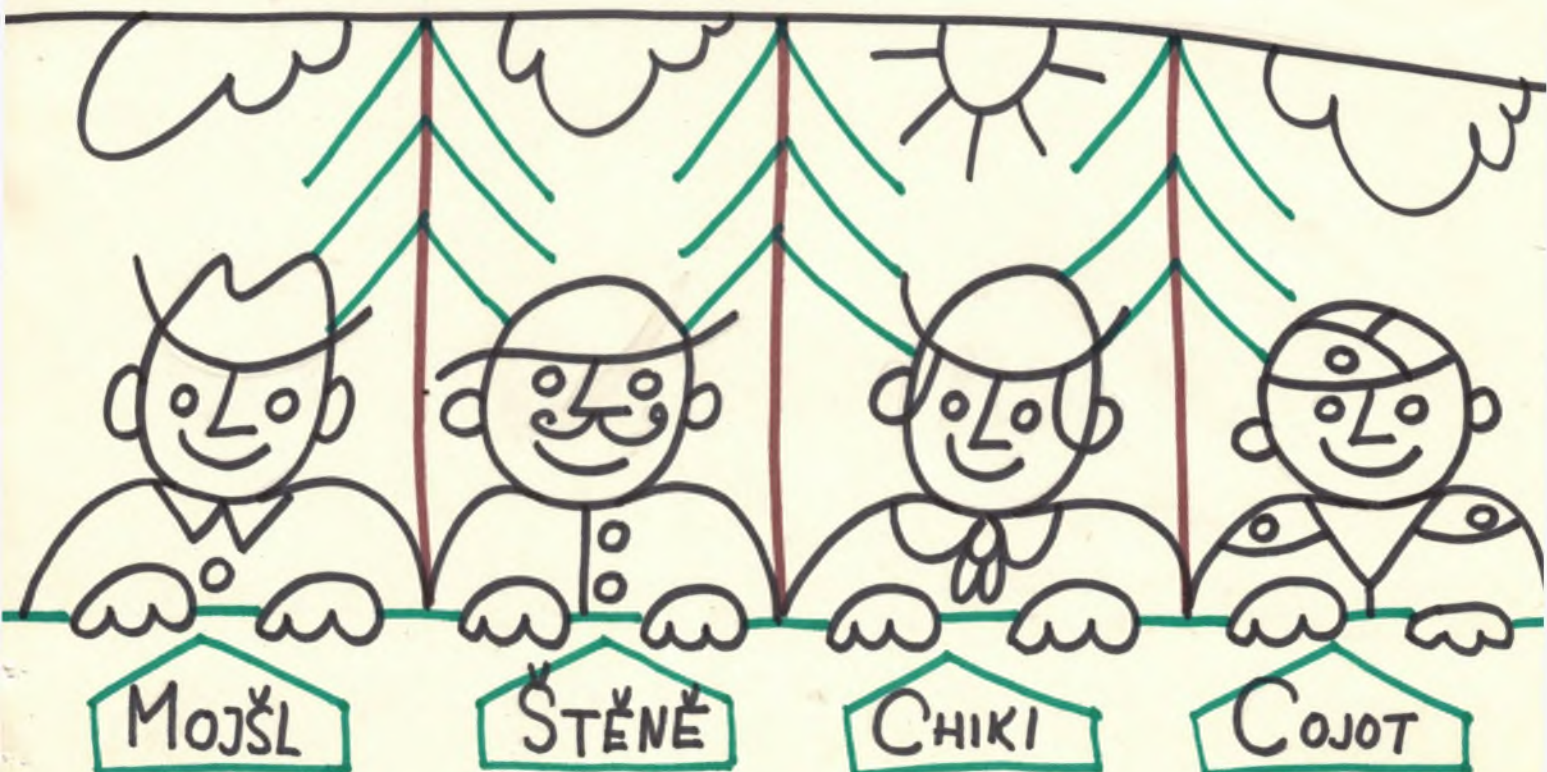
Všechno se již z toho souší
stelem vodou, spíme v louži.
Ani suk - žádný hluk
nám už je to všechno fuk!

NA JAŘE - Šakal Ozovský

Na jaře když pampeliška
hlavu vystrčí, tramp vyleze ze smrčí,
žádné děvče, řekněme si,
muži letitý, natebe se nechytí,
svět se diví, je to Kivi
za ním celý houf -
Mojšl, Štěně, Chiki, Cojot - kdo by si to trouf,
s touhle bandou usmolenou
mezi lidi jít,
proto musí v lese žít.

Refrén :   Jou, jou, jou, jou
                  jupia
                  jou, jou, jou, jou, jou, jou, jou, jou
                  jupia
                  jou, jou.

Heleme se, jak si v lese
všichni libujou, aniž čeho litujou,
kousek žvance, třebaš z rance,
voďou zapijou, vesele si zapějou,
v ohni záře pečou tváře
zadek studí je,
tihle trampí zaslouží si trochu studie,
psychiatři, jak se patří,
měli by nám říci,
proč je trampů stále víc !

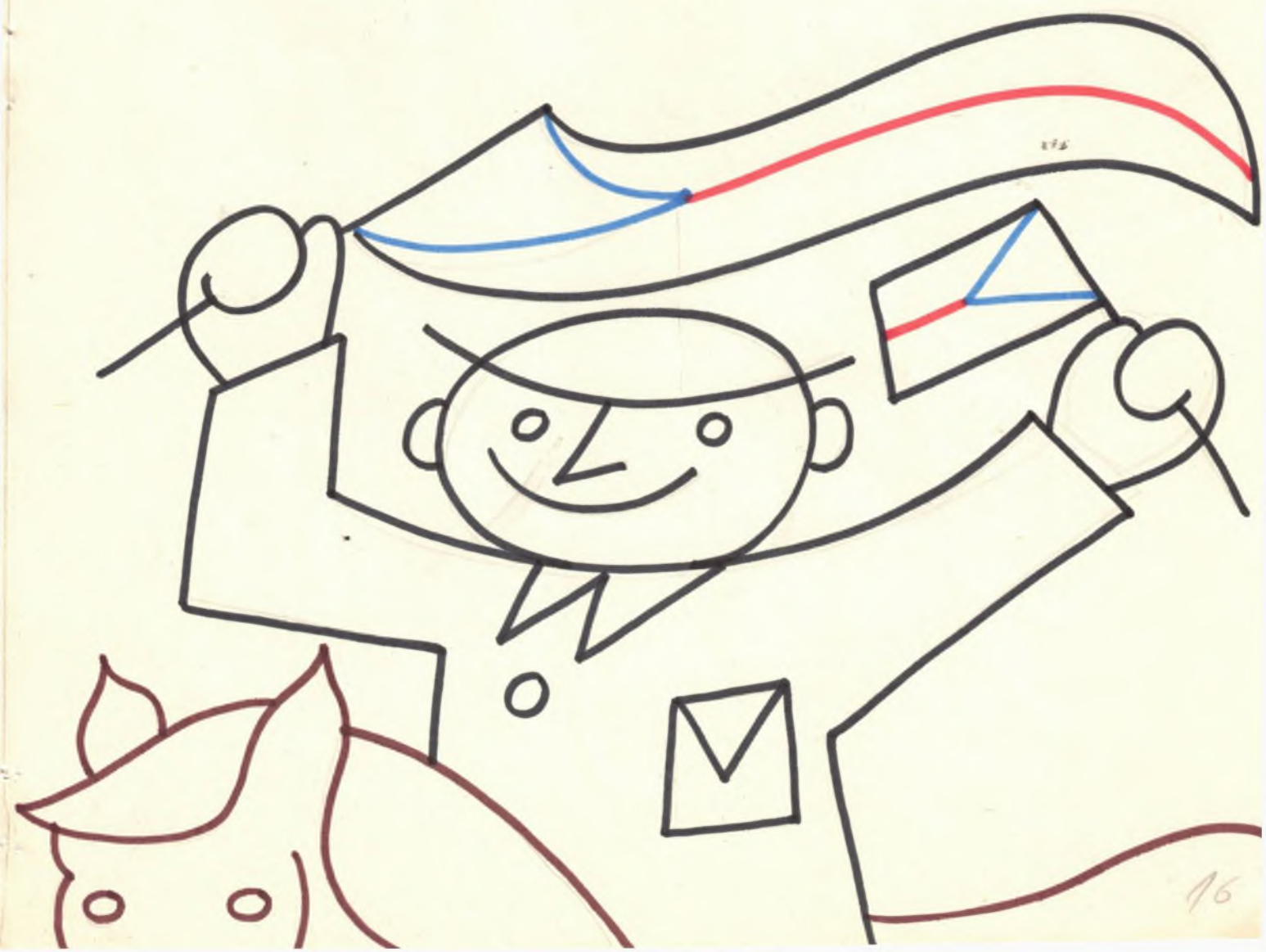
P R E R I E - Šakal Ozovský

Sedět u ohně zvečera, prostřelovat si sombrera,
kouřit a přitom whisky pít, tak já bych chtěl žít.
Takovou měl jsem představu, když jsem se vydal v dálavu,
děvče jsem svoje opustil a zpíval ze všech sil.

Refrén : Sbohem ti dávám, mě láká prerie,
sombrem mám, adie.

Ono to ale jiné je, smutný je život prerie,
člověk se honí na koni věčně zpocený.
Kdopak by tohle vydržel, plečkovat řepu, petržel,
zpátky jsem večer vyrazil a zpíval ze všech sil.

Refrén : Sbohem ti dávám, má sladká prerie,
sombrem mám , adie.

... a ty dvě písničky co teď budou zpívá kamarád
Jack ze Závřeh. Jsou starý a moc pěkný, uvidíte ..

U S N U L T R E M P Í Ť - autor neznámý

Usnul trempíř usnul v lese
pojdte lidi nedivte se
nedivte se jak tu chrápe jak tu chrápe
povinnosti takhle chápe.
Povinnosti ke své panně
kterou nechal státi maně
maně nechal státi vedle
sám si lehnul vedle jedle.

refrén : To je nápad takhle chrápat
takhle chrápat jako hroch,
kdo chce chrápat, musí chápat,
že měl dříve dostat nápad,
kde by chrápat, kde by chrápat
klidně moh.

Náhle šiška utrhla se
v jeho noze zapíchlá se
a ta panna stála dosud stála dosud
řekla jenom je to osud
osm trempů jsem já měla všem jsem srnce věnovala
tohle je však nad mé síly,
takhle chrápat vedle víly.

A ta panna pořád stála
až se tam už skoro bála
a pak řekla vidiš Lulu
měla jsi dnes velkou smůlu.
Pojďte lidi pojdte odsud
on ten klacek chrápe dosud
až ta panna zmizí sama,
zaspívá si takhle s náma.

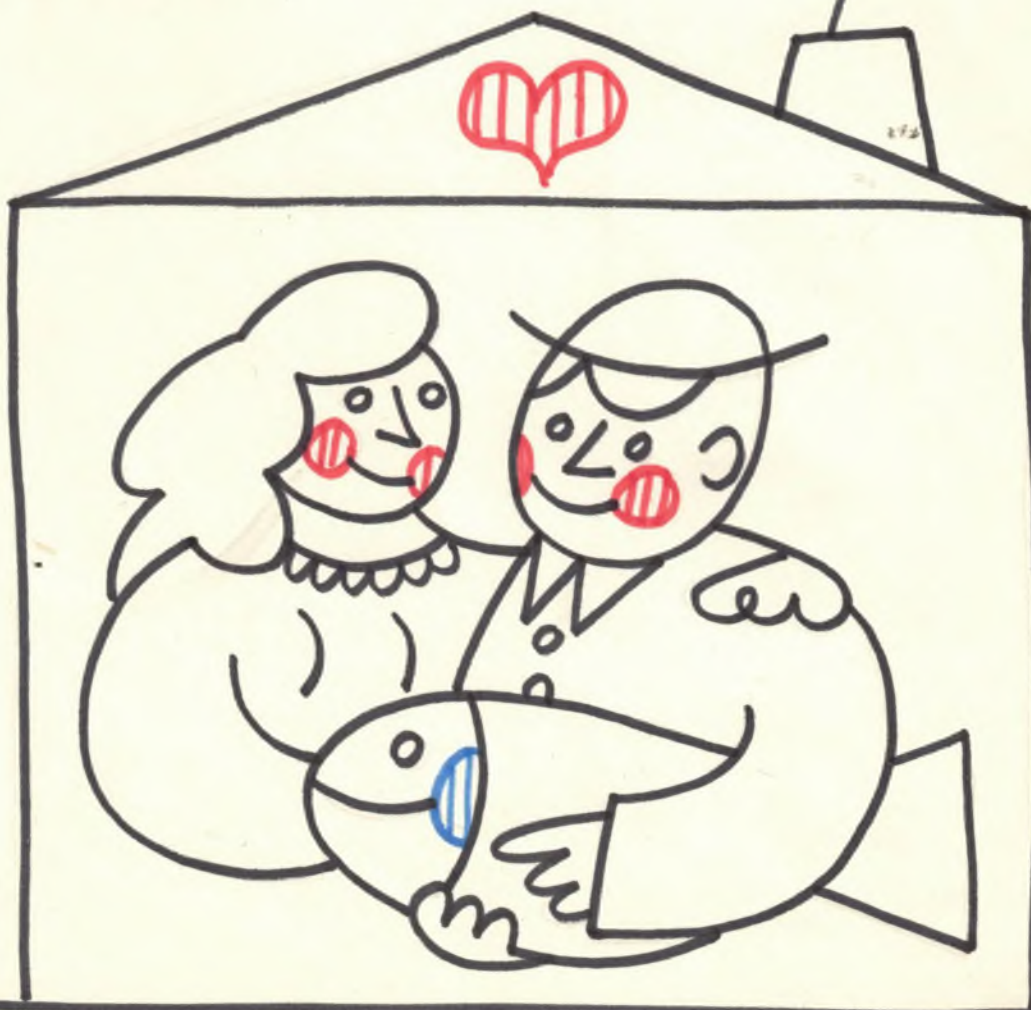

Praha to je město krásný, učiněný skvost,
o tom každéj vypráví,
v sobotu však, holka zlatá, mám té krásy dost,
to mě Praha nebaví.

Refrén : Pojď se mnou do chaty,
budem tam já a ty,
je to moc dobrý na nervy,
políčím na štiku,
votevřu paštiku
a vohřejem si konzervy -
pod postelí mám suchá polena,
u mě ti zaručeně nenastydnou kolena.
Pojď se mnou do chaty,
budem tam já a ty,
v lese i bez peněz je každý bohatý.

Kdyby se ti kdosi, kdesi jaksi nabízel,
že tě svezí v Packardu,
vzpomeň, kdo tě v srdci nosí, kdo by zaslzel,
nezapomeň na Jardu !

O SLUNKU, A O ZOO .. - Pepa Nos

Tehdy když mě nic k děláni nenapadá
sedím a melancholie na mě padá
Lidi vstávají, běhají, večer se myjí
Tehdy vstanu jít se dívat, jak si žijí -
- vážky, motýli, ptáci, kvítí
a všichni co maj rádi když jim slunce nad hlavou svítí
-- a poupata, a brouci, a zvířata a kvítí

Tehdy kdy smutek radost ven zahání
rámusící ulice mě budí ze spaní
zjevení a noční můry mě ve snu děsí
Tehdy vstanu jít se dívat, jak si žijí -
- milenci, žáby, bludičky, a sůvy a kvítí
a všichni co maj rádi když jim slunce nad hlavou svítí
.. a básníci, a snílci, a strašidla a kvítí

Tehdy kdy se mi směla na paty lepší
hlava mě bolí a potkávám jen lidi zlý
vlaký maj zpoždění, co koupit chci není
Tehdy vstanu jít se dívat jak si žijí -
- žirafy, a zebry, lachtani, kobry a kvítí
a všichni co maj rádi když jim slunce nad hlavou svítí
.. a tučňáci, a lvouni, a pes dingo, a sloni a kvítí

.. a sluníčko.. to je kamarád ze všech největší. Co ten má v sobě tepla a furt hě rozdává a dostane se úplně na každýho..

KOLIK JE SLUNÍČEK - František Hrubín

KOLIK JE SLUNCÍ,
kolik je sluníček?
Jedno?

Ne!

Deset?

Ne!

Tisíc?

Ne!

Milión,
milión miliónů
jako hvězdiček.

Každá hvězdička,
která pomrkává,
je slunce,
ty, hvězdičko
ty i ty, hvězdičko,
ale jen jedno slunce je naše,
jen jedno sluníčko.

A NEBÝT TOHO SLUNÍČKA,
nebyla by Země,
a kdyby Země nebyla,
nebyli by lidé,
nebyla by města,
nebyly by lesy,
nebyla by vođa.

Ale hvězdy by byly dál.

Odtud však by se na ně
nikdo neďíval.

A to by byla škoda!

Jako je škoda každého dne,
každé chvílky,
každé písničky,
natož Země,
natož sluníčka!

Pomrkávejte hvězdičky!

Každá hvězdička,
která pomrkává,
je slunce,
ty hvězdičko,
ty i ty, hvězdičko,
ale jen jedno slunce je naše,
jen jedno sluníčko!

.....

OKAMŽIK PORÁNU

/ 2 /

Lebedím si ve spacáku
- ráno visí na nitce,
a přemejšlím jak je doma
pod peřinou mamince.

Určitě už spřádá plány
jak navštíví babičku
a co všechno propovídej
při buchtě a kafičku.

..A já taky už mám chutě
na nedělní návštěvu.
Čekám slunce a s ním teplo
rád se trošku přihřeju.

Mám rád slunce
to je něco
to je správnej host.
Totiž tepla mezi lidma
není nikdy dost.

donec

ade
se
non!

Siinä on
alijärjestelmä!

